

Hensyn dertil, idet de have sagt: eller efter Areal og Værdien i Forhold til Kommunens Areal og Værdi. Det er for Stove Ansættelse efter den aarlige Indtægt, og der kan man ikke sige, at det er for højt ansat, naar Skovtvangen hviler derpaa. Selvfølgelig maa Værdien da sættes derefter. Alle de indskrænkende Momenter skulle tages i Betragtning, og det er et Støn, som let er gjort. Jeg kan altsaa ikke nægte, at dette bøder herpaa. Man vil ingen Sunde komme for højt derved, og skulde det femdobbelte endnu være latterlig lidt, hvad det absolut vil være i mange Tilfælde, saa kan der ogsaa efter et Støn gaas lidt højere. Der skal jo være Ligelighed i Byrden for Gjere af Stov og for Gjere af andre Værdigensstande, hvorpaa der hviler Snekastningspligt. Jeg vil sætte megen Pris paa, om dette Forslag kan blive vedtaget. Jeg beklager, at det er første Gang, vi se Stovene tagne saaledes i Betragtning ved Byrdernes Fordeling. Jeg beklager, at det er første Gang; det burde have været den 10,000 Gang, vi toge det med. Stovene have nu ikke noget med Hartkornshyrden at gøre, Tiende ere de frie for o. s. v., hvorfor saa ikke lade dem tage Del i de reale Byrder? Naar Lixen skal udarbejdes til Naturalarbejdet, gaar man jo over til de enkelte Kommuner, og der gaar man efter Indtægten af Stovene, efter Formue og Lejlighed. Det er Momentet, og derfor er dette et meget fornuftigt Forslag. Og jeg kan godt se, at den sidste Regel bliver anvendt ogsaa paa alle de Steder, hvor der intet Hartkorn er til Stoven, men hvor Areal et bestemt ved Værdien. De udtørrede Søarealer ere tagne med i Forslaget, men jeg vil indrømme, at det vil kun blive enkelte Steder, hvor det vil faa særlig Betydning. Værdien bestemmes jo efter Overskuddet, og der hviler jævnlighvis saa store Kapitaler paa saadanne Søarealer og paa Driften, at der vanskeligt bliver Overskud, naar Aktionærerne blot skulle have en lille Smule i Rente. Men der kan jo gives Tilfælde, hvor det er rart at have det sikseret. Jeg beklager ikke mindre, at vi ikke ere saa heldige med Hensyn til dette Forslag, som med Hensyn til Forslaget under Nr. 2, at have Ministeren med os, men alligevel vover jeg at stemme derved. Jeg kunde godt forstaa, at naar Ministeren overhovedet vil ind paa noget her, han da gik ind paa dette, idet det overlades til Ministeren at sætte dem i Stat. — Kunde det ikke blive ved den almindelige Regel, som hedder: Sogneraadet indstiller, Amtsraadet bestemmer? Kan i dette Tilfælde Ministeren ikke have Betryggelse nok, naar det er hans

egne Amtsraad, der fastsætte disse Bestemmelser? Men det falder jo bort, naar det egentlige Forslag, det principale under Nr. 7 og 8, gaar igennem, saa behøves det ikke. Forslaget Nr. 9 er dog bedre end intet, men det er for lidt, thi man kan dog ikke nægte, at Skovstrækninger, der sommetider milelange gaar gennem Kommunerne, volde disse uhyre Besvær. — Der er en Ting, der interesserer mig, som ganske vist ikke kommer mig ved, men som jeg dog, hvis den ærede Ordfører tillader mig det, vil sige et Par Ord om. Den ærede Minister var saa meget imod Nr. 11, men kunde godt gaar ind paa Nr. 13. Det forstaaer jeg ikke, eftersom det er to Aften af et Stykke. Dersom han ikke kan tage Amtsradet for Amtmanden det ene Sted, undrer det mig, at han baade kan tage Amtsradet og Sogneraadet paa det andet Sted. Det skal jeg imidlertid overlade til den ærede Ordfører at klare og kun sige, hvad den ærede Minister som mangeaarigt Medlem af Amtsradet jo godt veed, at det ikke gaar saaledes til i Amtsrådene, at alle enkelte Smaating kunne blive forelagte til Afgørelse for dem. Der er noget, der hedder: „Bemyndigelse til paa Amtsrådets Vegne at“, og den bemytter samme Amtmænd i saa stor Udstrækning, at man i de ordinære Møder gerne kan se Snes af Sager, med Hensyn til hvilke det hedder, at Amtmanden paa Amtsrådets Vegne har gjort det og det og det o. s. v. Den lange Liste approberes saa og videre fort — det kan være en Liste paa flere Hundrede Sager, der skal afgøres i 3 à 4 Timer. Ja, de kunne arbejde der! Men det kommer som sagt ikke mig ved. Derimod vil jeg sige, at der er en Principforskel imellem, hvad der staar i Lovforslaget, og Forslaget under Nr. 14, stillet af to ærede Medlemmer. Amtsrådene skulle approbere Valgene af Snefogder, og ganske naturligt vil dertil svare, at Sogneraadene approbere Medhjælpen for Snefogder. Det er i Virkeligheden ikke andet, end hvad Mindretallet foreslaar. Derimod staar der i Loven, at alle snekastningspligtige kan der blive paalagt Snekastning in natura, som Loven fordrer, men den særegne Pligt at tilfuge Medhjælper til Snefogden har denne selv; altsaa en underordnet Ombudsmand i Kommunen kan selv bestemme, hvem han vil paalægge et særligt Ombud. At det er ulogisk, forekommer mig dog saa indlysende som vel muligt, og jeg kan derfor ikke skønne rettere, end at Forslaget under Nr. 14 er korrekt. Sogneraadet maa ikke en Gang udnævne Snefogder uden Amtsrådets Samtykke, men Snefogderne maa udnævne deres Medhjælper